

ΕΤΟΣ 52ov

29 Αυγούστου 2004

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 35 (2674)

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΚΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

*«Ὁ δὲ ἀπελθὼν ἀπεκεφάλισεν αὐτόν...
καὶ ἤνεγκε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐπὶ πίνακι»*

Ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ σήμερα τὴ μνήμη τοῦ ἀγγέλου τῆς ἐρήμου, τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, τοῦ χαρισματικοῦ ἀνθρώπου πού ἀναδείχτηκε «μειζων ἐν γεννητοῖς γυναικῶν», καὶ ἐορτάζει τὴν ἀποτομή τῆς τιμίας αὐτοῦ κεφαλῆς. Τό κήρυγμά του συντρίβει τοὺς «δαιμονιώδεις λογισμοὺς» τῆς ἐξουσίας τῆς ἐποχῆς του. Ἐνοχλεῖ. Γι' αὐτό ἀποκεφαλίζεται. «Τό αἷμα αὐτό χύθηκε πρὶν ἀπὸ τό αἷμα τοῦ Δεσποτικοῦ καὶ ἀθανάτου ποτηρίου. Γιατί ἔπρεπε ὁ Πρόδρομος τοῦ Φωτός,... νά γίνει ἀκτινοβόλος κήρυκας καὶ σ' αὐτούς πού ἦταν κάτω ἀπὸ αὐτήν, δηλαδή στὸν Ἅδην. Τό αἷμα αὐτό ἔχει παρησία ἐνώπιον τοῦ Παντοκράτορος Κυρίου... Τό αἷμα αὐτό εἶναι πιὸ ἀξιοσέβαστο ἀπὸ τό αἷμα τῶν Πατριαρχῶν, πιὸ πολῦτιμο ἀπὸ τό αἷμα τῶν Προφητῶν καὶ πιὸ ἁγιασμένο ἀπὸ τό αἷμα ὁσίων τῶν δικαίων. Γιατί εἶναι πιὸ ὑπέροχο καὶ ἀπὸ αὐτό ἀκόμα τό αἷμα τῶν Ἀποστόλων καὶ πιὸ ἐνδοξο καὶ ἀπὸ τό αἷμα τῶν μαρτύρων... Χύθηκε γιὰ τὴ δικαιοσύνη στό τέλος τῆς ἐποχῆς πού ἴσχυε ὁ παλαιὸς νόμος καὶ ἔγινε λουλούδι πού παραστέκει στὴν εἴσοδο τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ» (ἅγ. Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου).

Τό τέλος τοῦ Προφήτου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου ἀποτελεῖ προανάκρουσμα τοῦ θανάτου τοῦ Μεσσία. Τό τέλος τοῦ Κυρίου δὲ θά μπορούσε νά εἶναι διαφορετικό ἀπὸ τό τέλος τοῦ Προδρόμου Του, ὅπως δὲν μπορεί νά εἶναι διαφορετικό καὶ τό τέλος τῶν μαθητῶν Του. Αὐτός εἶναι καὶ ὁ κλῆρος τῆς Ἐκκλησίας: νά πολεμεῖται καὶ νά συμμετέχει στό Σταυρό τοῦ Χριστοῦ. Αὐτό ὅμως, πολλῆς φορές, μᾶς θλίβει καὶ μᾶς ἀπογοτεύει. Καὶ θεωροῦμε ἐκείνους πού «πολεμοῦν» τὴν Ἐκκλησία ἐχθροὺς αὐτῆς. Ὅμως στὴν ἀπόρριψη ἢ στὴν ἐχθρότητα γιὰ τὴν ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας βλῆ-πει τὴν ἀνθρώπινη ἀδυναμία καὶ ἀποτυχία, πού δὲν κατορθώνει νά ἀναγνωρίσει ὁ-λόκληρη τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν πληρότητα τῆς ζωῆς.

συνέχεια στήν 4^η σελ. ➔

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Μάρκ. ζ´ 14-30)

«Τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ ἐπὶ πίνακι»

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἤκουσεν Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς τὴν ἀκοὴν Ἰησοῦ· φανερόν γάρ ἐγένετο τὸ ὄνομα αὐτοῦ· καὶ ἔλεγεν, ὅτι Ἰωάννης ὁ βαπτίζων ἐκ νεκρῶν ἠγέρθη, καὶ διὰ τοῦτο ἐνεργοῦσιν αἱ δυνάμεις ἐν αὐτῷ. Ἄλλοι ἔλεγον ὅτι Ἡλίας ἐστίν, ἄλλοι δὲ ἔλεγον ὅτι προφήτης ἐστίν, ὡς εἶς τῶν προφητῶν. Ἀκούσας δὲ ὁ Ἡρώδης, εἶπεν ὅτι Ὅν ἐγὼ ἀπεκεφάλισα Ἰωάννην, οὗτός ἐστιν· αὐτὸς ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν. Αὐτὸς γὰρ ὁ Ἡρώδης ἀποστείλας ἐκράτησε τὸν Ἰωάννην καὶ ἔδησεν αὐτὸν ἐν τῇ φυλακῇ διὰ Ἡρωδιάδα τὴν γυναῖκα Φιλίππου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ὅτι αὐτὴν ἐγάμησεν. Ἐλεγε γὰρ ὁ Ἰωάννης τῷ Ἡρώδῃ ὅτι Οὐκ ἔξεσί σοι ἔχειν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου. Ἡ δὲ Ἡρωδιάς ἐνεῖχεν αὐτῷ, καὶ ἤθελεν αὐτὸν ἀποκτεῖναι, καὶ οὐκ ἠδύνατο· ὁ γὰρ Ἡρώδης ἐφοβεῖτο τὸν Ἰωάννην, εἰδὼς αὐτὸν ἄνδρα δίκαιον καὶ ἅγιον, καὶ συνετήρει αὐτόν, καὶ ἀκούσας αὐτοῦ πολλὰ ἐποίει καὶ ἠδέως αὐτοῦ ἤκουε. Καὶ γενομένης ἡμέρας εὐκαιροῦ, ὅτε Ἡρώδης τοῖς γενεαίοις αὐτοῦ δεῖπνον ἐποίει τοῖς μεγιστᾶσιν αὐτοῦ καὶ τοῖς χιλιάρχοις καὶ τοῖς πρώτοις τῆς Γαλιλαίας, καὶ εἰσελθούσης τῆς θυγατρὸς αὐτῆς τῆς Ἡρωδιάδος καὶ ὀρχησαμένης καὶ ἀρεσάσης τῷ Ἡρώδῃ καὶ τοῖς συνανακειμένοις, εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῷ κορασίῳ· Αἰτήσόν με ὃ ἐὰν θέλῃς, καὶ δώσω σοι. Καὶ ὤμοσεν αὐτῇ, ὅτι Ὅ ἐάν με αἰτήσῃς δώσω σοι, ἕως ἡμίσεως τῆς βασιλείας μου. Ἡ δὲ ἐξελοῦσα εἶπε τῇ μητρὶ αὐτῆς· Τί αἰτήσομαι; Ἡ δὲ εἶπε· Τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ. Καὶ εἰσελθοῦσα εὐθέως μετὰ σπουδῆς πρὸς τὸν βασιλέα ἠτήσατο λέγουσα· Θέλω ἵνα μοι δῶς ἐξ αὐτῆς ἐπὶ πίνακι τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ. Καὶ περίλυπος γενόμενος ὁ βασιλεὺς, διὰ τοὺς ὄρκους καὶ τοὺς συνανακειμένους, οὐκ ἠθέλησεν αὐτὴν ἀθετῆσαι. Καὶ εὐθέως ἀποστείλας ὁ βασιλεὺς σπεκουλάτωρα ἐπέταξεν ἐνεχθῆναι τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ. Ὁ δὲ ἀπελθὼν ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν ἐν τῇ φυλακῇ, καὶ ἤνεγκε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐπὶ πίνακι καὶ ἔδωκεν αὐτὴν τῷ κορασίῳ, καὶ τὸ κοράσιον ἔδωκεν αὐτὴν τῇ μητρὶ αὐτῆς. Καὶ ἀκούσαντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἦλθον καὶ ἤραν τὸ πτῶμα αὐτοῦ, καὶ ἔθηκαν αὐτὸ ἐν μνημείῳ. Καὶ συνάγονται οἱ ἀπόστολοι πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἀπήγγειλαν αὐτῷ πάντα, καὶ ὅσα ἐποίησαν καὶ ὅσα ἐδίδαξαν.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

«Μιά μέρα ἕνας ἄπιστος ἔπλεγε στὸν ἱερό Αὐγουστῖνο:

–Οἱ ἐντολές τοῦ Θεοῦ εἶναι ἕνα φορτίο πού περιορίζει τὴν ἀνθρώπινη ἐλευθερία. Ἀληθινὰ ἐλεύθερος ἄνθρωπος εἶναι μόνο ἐκεῖνος πού κάνει ὃ,τι θέλει ὁ ἴδιος.

Ὁ ἱερός Αὐγουστῖνος τοῦ ἀπάντησε:

–Τὰ φτερά τοῦ κελιδονιοῦ εἶναι πρόσθετο βάρος στό σῶμα του. Ὅμως, ἀκριβῶς χάρη σ’ αὐτό τό πρόσθετο βάρος τό σῶμα τοῦ κελιδονιοῦ δέν μένει κάμου στή γῆ, ἀλλᾶ διασχίζει τοὺς αἰθέρες. Τό ἴδιο συμβαίνει καί στὸν ἄνθρωπο. Οἱ ἐντολές τοῦ Θεοῦ φαίνονται βαριές, ἀλλᾶ μονάχα χάρη σ’ αὐτές ὁ ἄνθρωπος ὑψώνεται ἀπό τὴ λᾶσση καί τὴ δουλειά τῆς ἁμαρτίας στοὺς οὐρανοὺς τῆς θείας μακαριότητος κι ἐλευθερίας».

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ὁ βασιλεὺς Ἡρώδης ἄκουσε διὰ τὸν Ἰησοῦν, διότι τὸ ὄνομά του εἶχε γίνεαι γνωστὸν, καὶ ἔλεγε ὅτι ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς ἀναστήθηκε ἐκ τῶν νεκρῶν καὶ γι' αὐτὸ αἱ θαυματουργικαὶ δυνάμεις ἐνεργοῦν δι' αὐτοῦ. Ἄλλοι ἔλεγαν ὅτι εἶναι ὁ Ἡλίας, ἄλλοι ὅτι εἶναι προφῆτης σάν ἕνας ἀπὸ τοὺς Προφῆτας. Ὅταν ἄκουσε αὐτὰ ὁ Ἡρώδης, εἶπε, «Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἰωάννης, τὸν ὁποῖον ἐγὼ ἀπεκεφάλισα. Ἀναστήθηκε ἐκ νεκρῶν». Διότι ὁ Ἡρώδης εἶχε στείλει καὶ συλλάβει τὸν Ἰωάννην καὶ τὸν ἔδωσε εἰς τὴν φυλακὴν ἐξ αἰτίας τῆς Ἡρωδιάδος, τῆς γυναίκας τοῦ Φιλίππου, τοῦ ἀδελφοῦ του, διότι τὴν εἶχε νυμφευθῆ. Καὶ ὁ Ἰωάννης ἔλεγε εἰς τὸν Ἡρώδην, «Δέν σοῦ ἐπιτρέπεται νά ἔχῃς τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου». Ἡ δὲ Ἡρωδιάς ἔτρεφε μνησικακίαν ἐναντίον του καὶ ἤθελε νά τὸν σκοτώσῃ ἀλλὰ δέν μποροῦσε, διότι ὁ Ἡρώδης ἐφοβότανε τὸν Ἰωάννην, ἐπειδὴ ἤξερε ὅτι ἦτο ἄνδρας δίκαιος καὶ ἅγιος καὶ τὸν ἐπροσάταε. Τὸν ἄκουε εὐχαρίστως, ἀλλὰ ὅσα ἄκουε τὸν ἔφερναν εἰς μεγάλην ἀπορίαν. Κατάλληλη εὐκαιρία παρουσιάσθηκε, ὅταν ὁ Ἡρώδης, τὴν ἑορτὴν τῶν γενεθλίων του, παρέθεσε δεῖπνον εἰς τοὺς μεγιστάνας του καὶ εἰς τοὺς χιλιάρχους καὶ εἰς τοὺς πρῶχοντας τῆς Γαλιλαίας. Ὅταν ἐμπῆκε ἡ θυγατέρα τῆς Ἡρωδιάδος καὶ ἐχόρευε, ἄρесе εἰς τὸν Ἡρώδην καὶ εἰς τοὺς καλεσμένους, καὶ εἶπε ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ κορίτσι, «Ζήτησέ μου ὅ,τι θέλεις καὶ θά σοῦ τὸ δώσω». Καὶ ὠρκίσθηκε εἰς αὐτήν, «Ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν ζητήσῃς, θά σοῦ τὸ δώσω, ἕως τὸ μισὸ βασιλείον μου». Αὐτὴ ἐβγῆκε ἔξω καὶ εἶπε εἰς τὴν μητέρα της, «Τί νά ζητήσω;». Ἡ μητέρα της τῆς εἶπε, «Τὸ κεφάλι τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ». Καὶ ἀμέσως ἐμπῆκε μέ βῆμα ταχύ καὶ ἐζήτησε ἀπὸ τὸν βασιλέα, «Θέλω ἀμέσως νά μοῦ δώσῃς σ' ἕνα πιάτο τὸ κεφάλι τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ». Καὶ ἐλυπήθηκε ὁ βασιλεὺς, ἀλλ' ἐξ αἰτίας τῶν ὄρκων καὶ τῶν καλεσμένων δέν ἤθελε νά τῆς ἀρνηθῆ. Ἀμέσως ὁ βασιλεὺς ἔστειλε δῆμιον καὶ διέταξε νά φέρῃ τὸ κεφάλι τοῦ Ἰωάννου. **Καὶ ἐκεῖνος ἐπῆγε καὶ τὸν ἀπεκεφάλισε** εἰς τὴν φυλακὴν **καὶ ἔφερε τὸ κεφάλι του σ' ἕνα πιάτο** καὶ τὸ ἔδωκε εἰς τὸ κορίτσι καὶ τὸ κορίτσι τὸ ἔδωκε εἰς τὴν μητέρα της. Καὶ ὅταν τὸ ἄκουσαν οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰωάννου, ἤλθαν καὶ ἐπῆραν τὸ σῶμά του καὶ τὸ ἔβαλαν σέ μνημεῖον. Οἱ ἀπόστολοι ἐπέστρεψαν εἰς τὸν Ἰησοῦν καὶ τοῦ ἀνήγγειλαν ὅλα ὅσα ἔκαναν καὶ ἐδίδαξαν.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

29 Αὐγούστου 2004: ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ
Μνήμη τῆς ἀποτομῆς τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ
Ἰωάννου, Θεοπίστου ὁσίας τῆς ἐξ Αἰγίνης.
Ἦχος: δ' – Ἐωθινόν: Β' – Ἀπόστολος: Πράξ. ιγ' 25-32 – Εὐαγγέλιον: Μάρκ. ζ' 14-30.
Ἡ ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 5 Σεπτεμβρίου, ΙΔ' Ματθαίου.
Ἀπόστολος: Β' Κορ. α' 21-24, β' 1-4 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. κβ' 2-14.

Τό ἥθος τῆς Ἐκκλησίας

Οὐσιαστικά τό ὀρθόδοξο ἥθος εἶναι σταυρικό ἥθος. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἤπιε τό ποτήριο τοῦ μαρτυρίου. Κατά τόν ἅγιο Γρηγόριο τό Θεολόγο ὁ Χριστός «ἐπειράσθη ἵνα καύσωμεν· ἠτιμάσθη ἵνα δοξάσῃ· ἀπέθανεν ἵνα σώσῃ». Αὐτή εἶναι ἡ σωτηριώδης ἐνέργεια τῶν Παθῶν τοῦ Χριστοῦ. Ἔτσι τό πικρό «ποτήριο» τοῦ Χριστοῦ ἔγινε γιά μᾶς γλυκύτατο. Διά τοῦ Σταυροῦ ἤλθε ἡ σωτηρία. Αὐτό εἶναι καί τό κριτήριο τῆς γνησιότητας τῆς Ἐκκλησίας, ὅτι δηλαδή συνδέεται μέ τόν Ἐσταυρωμένο καί Ἄναστάντα Χριστό.

Τό ἥθος τῶν Χριστιανῶν

Αὐτό πού ἰσχύει γιά τήν Ἐκκλησία, ἰσχύει καί γιά ὅλους ἐμᾶς. Κριτήριο γνησιότητας τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ιδιότητας εἶναι ἡ βίωση τοῦ Σταυροῦ. Ὁ ἅγιος Ἰσαάκ λέγει: «ἡ ὁδός τοῦ Θεοῦ σταυρός εἶναι καθημερινός».

Τό θέμα λοιπόν δέν εἶναι ἡ ἀπουσία τοῦ πολέμου καί τοῦ μαρτυρίου, ἀλλᾶ νά σπκῶνουμε τό σταυρό τοῦ μαρτυρίου μέ πίστη καί ἀγάπη στό Χριστό, γνωρίζοντας ὅτι, κατά τό πρότυπο τοῦ Κυρίου, ὅσο ὀλοκληρωτική εἶναι ἡ κένωσή μας, τόσο μεγαλύτερη θά εἶναι ἡ δόξα καί ἡ μακαριότητα.

Αὐτό εἶναι τό μεγάλο μήνυμα τοῦ Προφήτου καί Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, ὁ ὁποῖος μαρτυρεῖ σέ μιά ἐποχή τῆς ὁποίας ἡ κοινωμία βρίσκεται σέ ὀλοκληρωτική κρίση. Γιατί ἐκεῖνος πρῶτος, ὁ μέγας τῶν Προφητῶν καί σεβασμιώτερος, ἀναγνωρίζει ὅτι «ἄν πρέπει νά σωθεῖ κάτι μέσα στόν κόσμο, δέν εἶναι προπαντός ὁ ἄνθρωπος, ἀλλᾶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, διότι μᾶς ἀγάπησε Πρῶτος καί ἡ δύναμή Του κρατεῖ καί στηρίζει τόν ἄνθρωπο».

Ἡ ἐλπίδα μας

Παρά, λοιπόν, τόν πόλεμο πού ὑφίσταται ἡ Ἐκκλησία, πολλῆς φορές ἐξ αἰτίας τῆς δικῆς μας ἀστοχίας καί ἀδυναμίας, πρέπει νά ποῦμε πῶς μέσα στήν Ἐκκλησία ὑπάρχει ἡ σωτηρία. Στήν Ἐκκλησία ἀγιαζόμαστε καί θεωνόμαστε. Καί μακάρι νά εὐλογῆσει ὁ Θεός, μέ τίς πρεσβείες τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου, αὐτή τήν ἀλήθεια νά ἀνακαλύψουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι.

† Ὁ Φ. Ἄ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στήν ὁποία περιστασιακῶς θά χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θά ὀμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καί ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στόν Ἱ. Προσκυνηματικό Ναό Ἁγίας Βαρβάρας στήν ὁμώνυμο Δῆμο Ἀττικῆς. Προηγείται ἡ Παράκληση τῆς Ἁγίας καί ὀμιλεῖ ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Φαναρίου κ. Ἀγαθάγγελος.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰαοῦ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότῆς - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Ἴντερνετ: <http://www.apostoliki-diakonia.gr>
